

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ASHKAN

Όνομα: **ASHKAN**

Επίθετο: **SELFİ**

Ηλικία: **45**

Χώρα προέλευσης: **IRAN**

Ζει στην **Πορτογαλία** από το: **1988**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Έφυγε από την Τεχεράνη στην ηλικία των δεκατεσσάρων, έπειτα από απόφαση του πατέρα του και για να επανενωθεί με τον αδερφό του που ζει στην Πορτογαλία. Έχοντας μεγάλη υποστήριξη από την οικογένεια, με σκληρή δουλειά, επιμονή και ειλικρίνεια κατάφερε να ξεπεράσει τα πρώτα δύσκολα χρόνια, να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της γλώσσας, της κοινωνικοποίησης και της ένταξης. Έφτιαξε τη δική του οικογένεια και σήμερα διοικεί μια μεγάλη εταιρία διανομής τροφίμων στην Πορτογαλία. Υποστηρίζει ενεργά τους νέους πρόσφυγες στο ταξίδι της ενσωμάτωσής τους στην πορτογαλική κοινωνία.

«Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ Ο ASHKAN ΘΑ ΠΑΕΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ!»

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Έπειτα από την επανάσταση (1979) και τον πόλεμο μεταξύ Ιράν-Ιράκ (1980), πολλοί άνθρωποι από το Ιράν έφυγαν μαζικά για να γλιτώσουν από τη βία και την έλλειψη ελευθερίας. Οι περισσότεροι άνθρωποι ήθελαν να πάνε στις ΗΠΑ.

Δεύτερή τους επιλογή ήταν η Βόρεια Ευρώπη, κυρίως η Γερμανία. Κάποιες οικογένειες, που είχαν συγγενείς στο εξωτερικό, προσπάθησαν να πείσουν τα παιδιά τους να φύγουν. Για να γλιτώσουν για 2 ή 3 χρόνια τη στρατολόγηση και την κατήχηση από τις θρησκευτικές παραστρατιωτικές οργανώσεις που προσπαθούσαν να πείσουν τους νέους να πάνε στον πόλεμο.

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ SELFİ

«Ο αδερφός μου ήταν 18 τότε. Ο πατέρας μου έστειλε τον μεγάλο μου αδερφό μακριά για να γλιτώσει από τον πόλεμο. Πλήρωσε έναν διακινητή. Ο αδερφός μου δραπέτευσε καβαλώντας ένα γαϊδούρι και μια καμήλα και μετά περπατώντας. Διέσχισε τα σύνορα με το Πακιστάν – σε μία πολύ έντονη περίοδο, καθώς δεν υπήρχε επικοινωνία. Μέσω ενός άλλου διακινητή πήρε διαβατήριο. Προσπαθούσε να πάει στις ΗΠΑ, όπου έμενε ο θείος μας. Τον συνέλαβαν στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης και τον απείλησαν με απέλαση. Του εξήγησαν ότι η κυβέρνηση του Ιράν θα τον θεωρούσε λιποτάκτη. Αν γύριζε πίσω θα τον εκτελούσαν. Ζήτησε για άσυλο καθώς υπήρχε ο κίνδυνος να τον σκοτώσουν στο Ιράν. Πληροφορήθηκε ότι δεν μπορούσε να μείνει στη Γερμανία, αλλά μπορούσε να πάει στην Πορτογαλία. Όταν τον ειδοποίησαν ότι θα πάει στην Πορτογαλία, η οικογένεια έτρεξε να αγοράσει χάρτη, επειδή κανείς δεν ήξερε που ήταν αυτή η παράξενη χώρα!...».

Είχα
πολύ μεγάλη
υποστήριξη από
την οικογένεια
μου

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ASHKAN

Εν τω μεταξύ, η επανάσταση και ο πόλεμος χειροτέρευαν, όπως και οι συνθήκες διαβίωσης.

«Το σπίτι μας στην Τεχεράνη ήταν κοντά στον κρατικό τηλεοπτικό σταθμό και οι βομβαρδισμοί ήταν συνεχείς».

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: ASHKAN

Πέρα από τους βομβαρδισμούς, η οικογένεια είχε να αντιμετωπίσει διώξεις από παραστρατιωτικές οργανώσεις. Ένωσαν ότι βρίσκονται συνεχώς σε κίνδυνο. Τα μέλη της οικογένειας δεν ήταν ιδιαίτερος θρησκευόμενα και ο κόσμος το ήξερε.

Στο σχολείο, τα παιδιά δέχονταν επισκέψεις από μάρτυρες που είχαν ακρωτηριαστεί στον πόλεμο και από ανθρώπους που ήταν έτοιμοι να αυτοκτονήσουν στο όνομα της θρησκείας. Η ατμόσφαιρα ήταν τρομακτική.

Μια μέρα, ο πατέρας του Ashkan πήγε να αγοράσει δύο περσικά χαλιά. Πήρε τον 14χρονο Ashkan από το χέρι και πήγε στο πορτογαλικό προξενείο και είπε: «Ο μεγάλος μου γιος, που ζει τώρα στην Πορτογαλία, πρόκειται να παντρευτεί. Θα ήθελα κάποιος να εκπροσωπήσει την οικογένεια στο γάμο. Ο γιος μου ο Askhan θα πάει στο γάμο!» έτσι δόθηκε από το προξενείο στον Askhan βίζα για μία βδομάδα.

ΑΦΙΞΗ ΚΑΙ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Ο Ashkan έφτασε στην Πορτογαλία το 1988. Όταν έφυγε από το αεροδρόμιο, είδε για πρώτη φορά στη ζωή του ουράνιο τόξο! Αλλά αυτή η πρώτη όμορφη εικόνα άλλαξε σύντομα όταν είδε τα φτωχικά σπίτια τριγύρω. . .

Τα πρώτα χρόνια ήταν πολύ δύσκολα. Του έλειπε η οικογένειά του πάρα πολύ. «Λάμβανα κάθε βδομάδα ένα γράμμα από τον πατέρα μου. Κάθε Τετάρτη που έπαιρνα ο γράμμα έκλαιγα».

Μια μέρα τα γράμματα σταμάτησαν να έρχονται. Έγγραψε στον πατέρα του και λίγο αργότερα έλαβε ένα γράμμα από την μητέρα του, που του έλεγε ότι ο πατέρας του είχε εξαφανιστεί.

«Συνέλαβαν τον πατέρα μου επειδή έστειλε τους γιους του μακριά από τη χώρα. Φυλακίστηκε και δεν είχε επικοινωνία με κανέναν για 2 χρόνια. Κανένας δεν ήξερε που ήταν. Έπειτα, τον ανάγκασαν να πάει στον πόλεμο, αλλά καθώς ήταν

ήδη 60 χρονών, έμεινε εκεί λιγότερο από ένα χρόνο.»

Εν τω μεταξύ, ο Ashkan πήγαινε ήδη στο γυμνάσιο «Ραζο D' Arcos» και παράλληλα μάθαινε πορτογαλικά. Αλλά του ήταν εξαιρετικά δύσκολο να κάνει φίλους. Ήταν γνωστός στο σχολείο ως «ο Άραβας». «Πίστευαν ότι ήμουν τρομοκράτης ή κάτι παρόμοιο».

ΝΕΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗ

Μέχρι που μια μέρα αποφάσισε να ενταχθεί στον μαθητικό σύλλογο του σχολείου. Η κατάσταση του στο σχολείο άρχισε να αλλάζει. Έκανε φίλους και συμμετείχε ενεργά στις σχολικές δραστηριότητες.

«Έκανα φίλους, που τους έχω μέχρι και σήμερα. Είναι πραγματικά βαθιές φιλίες. Είμαστε φίλοι μέχρι και σήμερα. Ένας από αυτούς μάλιστα είναι νονός του γιου μου. Οι οικογένειές τους με καλωσόρισαν. Με καλούσαν τα Χριστούγεννα. Με φρόντιζαν, μιας και ήμουν μικρός ήθελα μια το ένα και μια το άλλο και αυτοί. . . Περίμενε, χαλάρωσε... δεν χρειάζεται να εμπλακείς σ' αυτό. . . Ήταν πραγματικοί φίλοι».

Η ζωή συνέχισε να αλλάζει. Στην ηλικία των 18 έπιασε δουλειά σε μια πιτσαρία στο Κασκαίς. Σπούδαζε και δούλευε. Άρχισε να βγάζει λεφτά και ο αδερφός του παντρεύτηκε. Έτσι αποφάσισε να μετακομίσει και μα μένει μόνος.

Μια μέρα ο αδερφός του του πρότεινε να δουλέψουν μαζί. Ο αδερφός του ήθελε να ανοίξει μια εταιρία εφοδιασμού εστιατορίων στο Κασκαίς. Παιρητήθηκε από την πιτσαρία και άρχισε να δουλεύει με τον αδερφό του. Ξυπνούσε κάθε πρωί στις 3.00 για να αγοράσει πατάτες, ντομάτες, κρεμμύδια από την αγορά Ribeira, στη Λισαβόνα και κουβαλούσε τα πράγματα πίσω στο Κασκαίς

**Πρέπει να
ρισκάρεις και να
δείχνεις πρωτοποριακές
ικανότητες και
αποφασιστικότητα**

με το τρένο. Κατάφεραν να βγάλουν κάποια χρήματα και έτσι μπόρεσαν να αγοράσουν ένα βαν και να διευρύνουν την επιχείρηση. Θα μπορούσαν να εφοδιάζουν ακόμα τρία εστιατόρια.

Σταδιακά, έγιναν γνωστοί στα εστιατόρια της περιοχής και απέκτησαν τη φήμη των καλών και ειλικρινών εργαζομένων που τηρούσαν τις προθεσμίες τους. *«Στις 3 το πρωί είμασταν ήδη στο δρόμο για την αγορά. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος να προμηθευτούμε τα καλύτερα προϊόντα. Είμασταν πάντα οι πρώτοι που έφταναν».* Η φήμη τους όπως και η εταιρία, μεγάλωναν.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Όπως η δουλειά, έτσι και η κοινωνική ζωή του Ashkan γινόταν πιο έντονη. Ενώ είχε τακτοποιηθεί οικονομικά ο Askhan γνώρισε την πρώτη του γυναίκα. Αυτή ήταν Βραζιλιάνα και έδωσε στον Askhan μια νέα προοπτική για τη ζωή. Ο Ashkan ταξίδεψε στην Βραζιλία. Γνώρισε την οικογένεια της συζύγου του και δημιούργησε συναισθηματικούς δεσμούς που κρατάνε μέχρι και σήμερα. *«Είναι ακόμα η οικογένεια μου, η βραζιλιάνικη οικογένειά μου».* Έχει έναν γιο, που είναι τώρα 14 χρονών. Στον γιο του αποτυπωνόταν όλη του η ελπίδα για έναν νέο κόσμο. Παρόλα αυτά, μετά από λίγο ο Askhan χώρισε με την γυναίκα του. Παρόλο τον χωρισμό, διατήρησε μια καλή σχέση με την πρώην του και επέλεξαν να έχουν από κοινού την κηδεμονία του παιδιού.

Πριν από περίπου δύο χρόνια, ο Ashkan γνώρισε τη δεύτερη γυναίκα του. *met his second wife.* Αυτή ήταν ανώτερη τεχνικός τροφίμων και ξεκίνησε να δουλεύει στην εταιρία του Ashkan. Ο Ashkan ήταν ενθουσιασμένος μαζί της. *«Ήμουν εντυπωσιασμένος από τον δυναμισμό και φυσικά από την ομορφιά της».* Άρχισαν να βγαίνουν και μετά

**Στις
3 το πρωί,
είμασταν ήδη
στην αγορά**

από ένα χρόνο παντρεύτηκαν.

Σήμερα ο Ashkan είναι ιδιοκτήτης μιας μεγάλης εταιρίας διανομής τροφίμων στην Πορτογαλία. Σαν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας έχει όλα τα οικονομικά μέσα για να στηρίξει τους πρόσφυγες, ειδικά αυτούς που κατάγονται από το Ιράν. Έχοντας ζήσει το δράμα στο πετσί του και εφόσον τώρα βρίσκεται σε καλή κατάσταση, νιώθει υποχρεωμένος να τους βοηθήσει.

Έχει προσλάβει πρόσφυγες, βοήθησε άλλους να αποκτήσουν επαφές με ιδρύματα και άλλους φορείς. Διακόψαμε πολλές φορές τη συνέντευξη για να απαντήσει σε κλήσεις και να δώσει τη βοήθεια του σε διάφορα προσφυγικά ζητήματα.

10 χρόνια μετά την φυγή του, ο Ashkan συνάντησε ξανά τον πατέρα, την μητέρα και την αδερφή του.